

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
φτίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδελφὸν Βελῶ καὶ Ἰουλίον Δωτὲν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις, * (συνέχ). — Πέτρον Δακκοῦρ:
Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΟΝ, μεταφράσις Π. Σ. (συνέχεια). — L. Des Malis:
ΑΓΓΕΛΑ, διήγημα μεταφράσις Σοφίας Ἀραβανή.

ΒΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Εἰς τὸ πρὸς ἑξῆς:

ΚΑΡΔΙΑΣ ΘΥΕΛΛΑΙ

Διήγημα Ἑρνέστου Διτρέ.

ΑΔΕΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ θύρα τῆς
καμάρας ἠνεώχθη, καὶ ὁ Κλαίρβασὲν ἠρώ-
τησεν ἂν ἠδύνατό τις νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν
ἀρχηγόν.

Δύο ἄλλα πρόσωπα οὐχ' ἦττον ἀπαί-
σια ἐφάνησαν· ἦσαν δ' οὗτοι ὁ Ραδουρέ,
σύζυγος τῆς Ζινέτας, καὶ ὁ Ἀρνέλ ἐκ
Ρουέν. Καὶ οἱ τρεῖς ἦσαν κεκαλυμμένοι
ὑπὸ κονιορτοῦ. Ὁ Δακκοῦρ ἔνευσεν αὐ-
τοῖς ν' ἀνέλθωσιν.

Ὁ Ραδουρέ καὶ ὁ Ἀρνέλ ἔλαβον ἐκά-
τερος ἐκ τῆς βλουζῆς τῶν δέμα, ὅπερ ἀ-
πέθηκαν ἐν τινὶ γωνίᾳ.

— Νὰ ὁ θησαυρὸς! εἶπεν ὁ Ραδουρέ.

— Ναί, περίφημα! εἶπεν ὁ Δακκοῦρ
μετὰ κινήματος πείσματος καὶ θυμοῦ. Ἀ-
ξίζε τὸν κόπον νὰ μὲ κάμῃ ὁ Κλαίρβασὲν
νὰ ἔλθω ἀπὸ τὸ Παρίσι δι' αὐτὴν τὴν
μικροδουλειά!

Ὁ Κλαίρβασὲν ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς
συγγνώμης.

— Εἰσθε βέβαιοι, ἐξηκολούθησεν ὁ
Δακκοῦρ, ὅτι δὲν σὰς εἶδον ἢ δὲν σὰς ἡ-
κολούθησε κανεὶς;

Καὶ οἱ τρεῖς ἐδίστασαν· εἶχον ἴδει τὸν
Λαυρέντιον καὶ δὲν ἔκρινον εὖλογον νὰ ὁ-
μιλήσωσιν ἐνώπιον αὐτοῦ. Ὁ Κλαίρβασὲν
μάλιστα ἐξεπλήσσετο ὅτι ὁ Δακκοῦρ ὡ-
μίλει οὕτω ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ τὴν ἐκπλη-
ξιν αὐτοῦ ἐξεδήλωσε δι' ἐνὸς βλέμματός.

— Ἡσύχασε, εἶπεν ὁ Δακκοῦρ, τὸν
γνωρίζω αὐτὸν τὸν μουστερῆ... Ὁμιλή-
σατε ἐλευθέρως.

Ἐκαστος τότε τῶν ληστῶν διηγήθη
τὰς περιστάσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐνήρ-
γησεν· οὐδὲν τὸ ἐπίφοβον ἐν αὐτοῖς ὑπῆρ-
χεν. Ὁ Δακκοῦρ διέταξεν αὐτοὺς νὰ φά-
γωσι ταχέως καὶ νὰ ἐτοιμασθῶσι διὰ τὴν
παράστασιν. Ὁ Κλαίρβασὲν ἐξῆλθεν.

— Σὺ, μέινε καὶ ἄκουσε, εἶπεν ὁ Δα-
κκοῦρ εἰς τὸν Ραδουρέ.

Δεικνύων δ' αὐτῷ τὸν Λαυρέντιον ἐξη-
κολούθησεν:

— Νὰ αὐτὸ τὸ παλληκάρι, τὸ ὁποῖον
ἐφόρεσε τὴν ἐνδυμασίαν σου καὶ θὰ παίξῃ
τὸν Ἀρλεκίνον, καλλίτερα ἀπὸ σέ, ὡς μοῦ
λέγουν· μὴ ζηλοτυπήσης, ἀλλὰ ἐνθάρρυνέ
τον καὶ μὴ τὸν ἀφήσῃς μόνον οὔτε μίαν
στιγμὴν... διὰ νὰ μὴ στενοχωρηθῇ καὶ
σχηματίσῃ κακὴν ἰδέαν δι' ἡμᾶς. Αὐτὸ
μόνον θὰ κάμῃς ἀπόψε· εἰς τὴν παράστα-
σιν δὲν θὰ λάβῃς μέρος.

Ὁ Ραδουρέ προσέκλινεν ὁ Δακκοῦρ ἐ-
πλησίασε καὶ τῷ εἶπεν εἰς τὸ οὖς λέξεις
τινάς, αἵτινες ἔκαμαν αὐτὸν ν' ἀνασκίρ-
τήσῃ. Εἶτα ὁ Ραδουρέ ἐξῆλθεν, ὁ δὲ Δα-
κκοῦρ λαμβάνων ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν
Λαυρέντιον εἶπεν αὐτῷ:

— Λοιπὸν! νέε ἀρχάριε, ἔλα... νὰ σέ
παρουσιάσω εἰς τὸ κοινόν. Εἶμαι βέβαιος
ὅτι θὰ θριαμβεύσῃς.

Ὁ Λαυρέντιος ἀφῆκε τὸν βραχίονα τοῦ
Δακκοῦρ καὶ ἠτένισεν αὐτὸν κατὰ πρό-
σωπον.

— Τί σημαίνουν, εἶπεν, αὐτοὶ οἱ τρό-
ποι σου;

— Αὐτὸ τί σέ πειράζει; Θέλεις νὰ λά-
βῃς μέρος εἰς τὸν θίασον;

— Σοὶ εἶπα, ὄχι.

— Ἀλλ' ἐδέχθης νὰ παραστήσῃς ἀπό-
ψε... αὐτὸ μόνον ζητῶ.

— Δὲν δυσπιστεῖς λοιπὸν πλέον εἰς ἐμέ;

— Τί σέ μέλλει;

— Ἐν τούτοις ἂν ἤμουν ὅ,τι ὑπέθετες
πρὸ ὀλίγου... δὲν τρέμεις;

— Ἐλα δά!

— Καὶ ἐπειτα ἀπὸ ὅσα ἔτρεξαν αὐ-
τὴν τὴν νύκτα;
— Μὴν ὁμιλῇς δι' αὐτό! εἶπεν ὁ Δα-
κκοῦρ σπεύδων.

Καὶ κατήλθε μετὰ τοῦ Λαυρέντιου ὁ-
δηγῶν αὐτὸν πρὸς τὸ παράπηγμα.

ΚΗ'

Τὸ παράπηγμα ἦτο μέγα παραλληλό-
γραμμον κατεσκευασμένον ἐξ ὀθόνης· εἰς
τὸ ἐν ἄκρον ὑπῆρχεν ἡ διὰ τοὺς μουσικούς
ἐξέδρα καὶ εἰς τὸ ἕτερον τὰ διὰ τὸ κοινόν
καθίσματα. Ἐν τῷ μέσῳ ἦτο σχοινίον τε-
ταμένον διὰ τὰ σχοινοβατικὰ γυμνάσια
τοῦ Βαντερνὸ καὶ τοῦ Πουλιό.

Ὁ Ραδουρέ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπανεέλθῃ
παρὰ τῷ Δακκοῦρ, ὃν ἀντεκατέστησε
πλησίον τοῦ Λαυρέντιου.

Ἡ εἰς τὸ θέαμα πρόσκλησις εἶχε τε-
λειώσῃ. Ἡ εἰς τὸ κοινόν εἴσοδος ἐπεστρά-
πη καὶ ἡ παράστασις ἤρχισεν.

Κατὰ πρῶτον ἐνεφανίσθη ὁ Κλαίρβασὲν
μὲ τοὺς σοφοὺς αὐτοῦ κύνας. Εἶτα προσ-
ῆλθον ὁ Βαντερνὸ καὶ ὁ Πουλιό, οἵτινες
ἤρξαντο ἐκτελοῦντες τὰς σχοινοβατικὰς
ἀσκήσεις. Ὁ ταλαίπωρος μεῖραξ, ἐνθαρά-
ρυνόμενος καὶ ἀπειλούμενος ὑπὸ τοῦ αὐ-
θέντου του, ἐξετέλεσε θαύματα εὐκινήσιας
καὶ εὐστροφίας. Ὁ Δακκοῦρ διηύθυνεν ἐν
γένει τὴν παράστασιν δίδων τῷ κοινῷ τὰς
ἀναγκαίαις ἐξηγήσεις, ἃς συνώδευε δι' ἀ-
στείότητων, ἐνῶ οἱ θεαταὶ ἐχειροκρότουν
αὐτόν. Ὁ Λαυρέντιος ἠπόρει πῶς, ἀνθρω-
πος ἔχων τὴν συνειδήσιν βεβαρημένην διὰ
τόσων ἐγκλημάτων, ἠδύνατο νὰ ἀστείχη-
ται.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Δακκοῦρ, θὰ ἰδῇτε
ἄλλα θεάματα ἔκτακτα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀ-
ποδείξουν εἰς τὸ σεβαστὸν κοινόν ὅτι ὄχι
μόνον ρωμαλέοι, ἀλλὰ καὶ εὐφυεῖς εἶνε οἱ
κύριοι αὐτοί.

Παρουσίασε τὸν Λαυρέντιον ὡς διακε-
κριμένον ἠθοποιόν. Ἡ παντομίμα ἤρχισεν,
ὁ δὲ Λαυρέντιος ἔπαιζεν ἐξαισίως τὸ μέ-
ρος τοῦ Ἀρλεκίνου.

Ἡ παράστασις τέλος ἔληξε, τὸ δὲ πλη-
θος ἀπῆλθεν εὐχαριστημένον.

— Αἶ! λαμπρά! εἶπεν ὁ Δακκοῦρ πλη-
σιάζων τὸν Λαυρέντιον. Ὁμολογῶ ὅτι
πολὺ συνετέλεσες εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς